

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/97/2021
Identifikačné číslo spisu:	1115212844
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1115212844.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu T.. N.. Y.Á. U., narodeného X. B. XXXX, trvale bytom v I., I. X, proti žalovanej Slovenskej republike - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15 C 136/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. júna 2020 sp. zn. 3 Co 118/2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovanej n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplattenia náhrady škody v sume 46.500,47 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 01. júna 2014 do zaplattenia a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur titulom nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Pezinok vo veci sp. zn. 4 C 1089/2008, spočívajúceho v neprimeraných prietahoch v konaní v časti o vzájomnom návrhu žalobcu (vystupujúceho v predmetnom konaní v procesnom postavení žalovaného) v období od 31. júla 2008 do 15. mája 2012. Zároveň namietal, že konajúci súd uznesením o vylúčení vzájomného návrhu na samostatné konanie zo dňa 15. mája 2012 nerozhodol o celom návrhu, ale len o vylúčení istiny, bez uplatneného príslušenstva, čím mu znemožnil uplatnenie nároku v časti príslušenstva. Prietahy v konaní Okresného súdu Pezinok vo veci sp. zn. 4 C 1089/2008 pritom konštatoval podpredseda Krajského súdu v Bratislave v odpovedi na sťažnosť žalobcu zo dňa 23. júla 2012, Spr. 2178/2012, ako aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v náleze zo dňa 10. júla 2013, sp. zn. II. ÚS 223/2013.

1.1 Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie a zistil, že podpredseda Krajského súdu v Bratislave vyhodnotil sťažnosť žalobcu na prietahy v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 4 C 1089/2008, v období po 20. marci 2010, resp. 30. marci 2010, t. j. po doručení rozhodnutia odvolacieho súdu o návrhu na zámenu strán sporu, za opodstatnenú. Vychádzal zo zistenia, že o vylúčení vzájomného návrhu žalobcu (v danom konaní v procesnom postavení žalovaného) na samostatné konanie Okresný súd Pezinok rozhodol uznesením až dňa 15. mája 2012, keď do právoplatnosti

rozhodnutia o zámene strán sporu nebol dôvod rozhodovať o prípadnom vylúčení tohto vzájomného návrhu na samostatné konanie, nakoľko tento mohol byť vedený medzi rovnakými procesnými stranami; táto situácia sa zmenila po pripustení zámény na strane žalobcu, kedy konajúci súd už nemohol pokračovať s tými istými sporovými stranami. Ústavný súd v náleze zo dňa 10. júla 2013, sp. zn. II. ÚS 223/2013, rozhodol, že základné právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v konaní Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 4 C 1089/2008, bolo porušené, a preto prikázal predmetnému súdu pokračovať vo veci bez prietahov a žalobcovi nepriznal finančné zadost'účinenie. V predmetnom náleze ústavný súd uviedol, že „neprotirečí tvrdeniu zákonnej sudkyne, že okresný súd mohol o vylúčení vzájomného návrhu rozhodnúť až po právoplatnosti uznesenia o pripustení zmeny navrhovateľa“, pričom však jeho konanie po rozhodnutí o zámene strán sporu bolo poznačené obdobiami bezdôvodnej nečinnosti (presahujúcej dva roky).

1.2 Súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalobca sa sťažnosťou č. 65736/13 obrátil na Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) namietajúc rovnaké skutočnosti, akými zdôvodňoval svoje nároky uplatnené v prebiehajúcom konaní, t. j. nesprávny úradný postup Okresného súdu Pezinok vo veci sp. zn. 4 C 1089/2008 spočívajúci v jeho nečinnosti a prietahoch v konaní po podaní vzájomného návrhu zo dňa 31. júla 2008, ako i v opomenutí rozhodnúť nielen o vylúčení istiny pohľadávky, ale i jej príslušenstva, na samostatné konanie. ESLP rozhodnutím zo dňa 21. apríla 2015 schválil zmier, v ktorom sa vláda, konajúca za Slovenskú republiku, zaviazala zaplatiť žalobcovi ako sťažovateľovi odškodné v sume 4.400 eur. V rámci zmierny žalobca vyslovil súhlas s tým, že suma odškodnenia bude pokrývať všetku materiálnu, i nemateriálnu ujmu, ako aj náklady a výdavky a uzavretím zmierny sa vzdáva akýchkoľvek ďalších nárokov majúcich základ v podanej sťažnosti.

1.3 Na základe takto vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že nebolo sporné, že v konaní Okresného súdu Pezinok vo veci sp. zn. 4 C 1089/2008 došlo k prietahom, ktorých existenciu konštatoval ústavný súd v období po doručení rozhodnutia odvolacieho súdu o návrhu na zámenu strán sporu obom procesným stranám, t. j. po 30. marci 2010. Rovnako nebolo sporné, že Okresný súd Pezinok uznesením zo dňa 15. mája 2012, č. k. 4 C 1089/2008-302, vylúčil na samostatné konanie vzájomný návrh žalobcu na zaplatenie sumy 86.854,51 eura, bez jej príslušenstva, t. j. úroku z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 86.854,51 eura od 1. júla 2007 do zaplatenia; odvolanie žalobcu pritom Krajský súd v Bratislave odmietol. Súd prvej inštancie preto konštatoval, že príslušenstvo pohľadávky žalobcu zo vzájomného návrhu zostalo až do rozhodnutia vo veci samej súčasťou konania Okresného súdu Pezinok vo veci sp. zn. 4 C 1089/2008. Predmetný nárok na úrok z omeškania zo vzájomného návrhu nebol obsiahnutý v doplnacom rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 15. októbra 2014, č. k. 4 C 1089/2008-414, pričom žalobca nepodal návrh na vydanie doplnacieho rozsudku k rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 15. mája 2012, č. k. 4 C 1098/2008-304. Skutočnosť, že Okresný súd Pezinok nevylúčil na samostatné konanie celý žalobcom uplatnený vzájomný návrh, t. j. vylúčil len istinu pohľadávky, bez jej príslušenstva, súd prvej inštancie nemohol hodnotiť ako nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), keďže táto časť konania ostala naďalej súčasťou pôvodného konania, sp. zn. 4 C 1089/2008. Pokiaľ žalobca zistil, že Okresný súd Pezinok nerozhodol o celej časti predmetu konania, mal právo podať návrh na vydanie doplnacieho rozsudku, a to v lehote 15 dní od jeho doručenia. Krajský súd v Bratislave v uznesení zo dňa 26. septembra 2017, sp. zn. 8 Co 17/2015, pritom v bode 17. odôvodnenia navrhol Okresnému súdu Pezinok rozhodnúť o vylúčení príslušenstva istiny vzájomného návrhu na samostatné konania. Vzhľadom na to, že až do právoplatného rozhodnutia vo veci Okresného súdu Pezinok pod sp. zn. 4 C 1089/2008, tvorí príslušenstvo pohľadávky obsiahnutej vo vzájomnom návrhu žalobcu predmet tohto konania a tento nárok je možné vylúčiť na samostatné konanie, súd prvej inštancie uzavrel, že postupom Okresného súdu Pezinok pri rozhodovaní o vzájomnom návrhu žalobcu nedošlo k nezákonnému zásahu do jeho práv a právom chránených záujmov, a preto nejde o nesprávny úradný postup.

1.4 Pokiaľ išlo o existenciu škody ako v poradí druhého predpokladu zodpovednosti štátu, jej existenciu žalobca podľa názoru súdu prvej inštancie nepreukázal, keďže nepreukázal, že disponuje právoplatným a vykonateľným súdnym rozhodnutím, na základe ktorého by mal nárok na plnenie istiny, ku ktorej sa viaže ním požadované príslušenstvo. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalobca žiadnym spôsobom nevyvrátil argumentáciu žalovanej, v zmysle ktorej, ak má byť spôsobenou škodou príslušenstvo

pohľadávky (t. j. úroky z omeškania) uplatnenej vzájomným návrhom zo dňa 31. júla 2008 v konaní Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 4 C 1089/2008, vznik takejto škody by prichádzal do úvahy v prípade úspechu žalobcu v konaní o zaplatenie istiny pohľadávky tvoriacej vzájomný návrh. Žalobca nepredložil žiaden dôkaz na preukázanie svojich tvrdení o vzniknutej majetkovej škode, a preto neunesol dôkazné bremeno preukázania vzniku majetkovej škody v podobe ušlého zisku, ktorý by mohol s ohľadom na pravidelný beh vecí odôvodnene očakávať v prípade, že by súd o uplatnených úrokoch z omeškania konal. Ak žalobca nedisponuje právoplatným rozhodnutím o priznaní nároku na istinu pohľadávky, nevznikol mu nárok ani na príslušenstvo tejto istiny.

1.5 Súd prvej inštancie sa v ďalšom nezaoberal existenciou príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, nakoľko podmienky zodpovednosti za škodu musia byť splnené kumulatívne, a teda nesplnením čo i len jednej z nich, nárok na náhradu škody nemožno priznať.

1.6 Pokiaľ išlo o žalobcom požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy, súd prvej inštancie uviedol, že bolo potrebné, aby žalobca špecifikoval a preukázal závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, rovnako ako závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, tak ako to predpokladá ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Zároveň uviedol, že v konaní nebolo sporné, že ESLP rozhodol dňa 21. apríla 2015 vo veci sťažnosti žalobcu č. 65736/13, ktorou namietal rovnaké skutočnosti, akými odôvodňoval nároky uplatnené v prebiehajúcom konaní, t. j. nesprávny úradný postup Okresného súdu Pezinok vo veci sp. zn. 4 C 1089/2008 spočívajúci v prietáhoch v konaní po podaní vzájomného návrhu zo dňa 31. júla 2008, ako aj v opomenutí rozhodnúť o vylúčení príslušenstva pohľadávky uplatnenej vzájomným návrhom na samostatné konanie. Nebolo sporné, že ESLP schválil zmier uzavretý medzi žalobcom ako sťažovateľom a vládou konajúcou za Slovenskú republiku, ktorým sa vláda zaviazala uhradiť žalobcovi odškodné v sume 4.400 eur. V zmierni žalobca vyslovil súhlas s tým, že predmetná suma odškodného bude pokrývať všetku materiálnu, i nemateriálnu ujmu, ako aj náklady a výdavky a uzavretím zmiernu sa vzdáva akýchkoľvek ďalších nárokov majúcich základ v podanej sťažnosti. Žalobcovi teda už bola v súvislosti s ním namietaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Pezinok v konaní sp. zn. 4 C 1089/2008 poskytnutá Slovenskou republikou náhrada pokrývajúca všetku materiálnu, i nemateriálnu ujmu s tým spojenú. Vzhľadom na to, že túto náhradu považoval za dostatočnú a primeranú nielen ESLP, ale i samotný žalobca, vyhodnotil súd prvej inštancie žalobcom požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy za neprimeranú a v konaní ničím neodôvodnenú; náhrada vzniknutej ujmy už žalobcovi bola poskytnutá a túto náhradu považoval i súd prvej inštancie za dostatočnú, a preto mu v tomto konaní žiadanú nemajetkovú ujmu v zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. nepriznal.

1.7 Vychádzajúc z týchto skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, a preto ju za aplikácie ustanovenia § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, 4, § 17 ods. 1 až 3 zákona č. 514/2003 Z. z., ako aj § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej len „Občiansky zákonník“), v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) v záhlaví označeným rozsudkom rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej nepriznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku odvolací súd poukázal na ustanovenia § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 1 a 2 a § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a skonštatoval, že súd prvej inštancie dospel k správny skutkový záverom relevantným pre právne posúdenie dôvodnosti podanej žaloby a na takto ustálený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia.

2.1 V odôvodnení svojho uznesenia odvolací súd ďalej uviedol, že žalobca by mohol namietat vznik škody spočívajúcej v zániku jeho nároku na zaplatenie príslušenstva pohľadávky uplatnenej vzájomným návrhom (žalobou) len vo väzbe na rozhodnutie, ktorým by Okresný súd Pezinok opomenul meritórne rozhodnúť i o tej časti vzájomného návrhu (žaloby) týkajúcej sa príslušenstva pohľadávky. Žalobcom vytýkaná nesprávnosť v postupe Okresného súdu Pezinok by sa prejavila a našla svoje vyústenie v obsahu meritórneho rozhodnutia tohto súdu o jeho vzájomnom návrhu (žalobe); žalobca existenciu takého rozhodnutia netvrdil, pričom za také nemožno považovať procesné uznesenie Okresného súdu Pezinok zo dňa 15. mája 2012, č. k. 4 C 1089/2008-302. Treba podotknúť, že i v takom prípade by musel žalobca preukázať splnenie predpokladov zodpovednosti žalovanej podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

(§ 6 a nasl.), ako i oprávnenosť nároku na zaplatenie istiny pohľadávky uplatnenej vzájomným návrhom (žalobou). Je totiž nepochybné, že žalobcom uplatňovaná náhrada škody zodpovedala vyčíslenému úroku z omeškania z istiny pohľadávky, ktorej zaplatenia sa domáhal vzájomným návrhom (žalobou) pred Okresným súdom Pezinok (konkrétne išlo o úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 86.854,51 eura od 01. januára 2007 do 20. augusta 2012, t. j. za 2057 dní). V takom prípade závisela dôvodnosť nároku žalobcu na náhradu škody od posúdenia (ne)oprávnenosti nároku na zaplatenie istiny, ku ktorej sa viazalo uplatnené príslušenstvo, čo do jeho základu. Ak totiž majetková ujma predstavovala stratu nároku na zaplatenie príslušenstva pohľadávky uplatnenej vzájomným návrhom (žalobou) žalobcu, jej vznik by prichádzal do úvahy až v prípade úspechu žalobcu v konaní o zaplatenie istiny tejto pohľadávky. Súd prvej inštancie tak správne konštatoval, že Okresný súd Pezinok sa pri rozhodovaní o vylúčení vzájomného návrhu (žaloby) žalobcu na samostatné konanie nedopustil takého pochybenia, ktoré by mohlo byť kvalifikované ako nesprávny úradný postup v intenciách zákona č. 514/2003 Z. z., majúci za následok vznik žalobcom deklarovanej škody, existenciu ktorej žalobca v konaní nepreukázal.

2.2 Odvolací súd sa stotožnil i s právnym názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého žalobca nepreukázal dôvodnosť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy titulom nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prietáhoch v konaní Okresného súdu Pezinok sp. zn. 4 C 1089/2008, v časti týkajúcej sa vzájomného návrhu (žaloby) žalobcu. Žalobca skutkovo nezdôvodnil požadovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, keď v žalobe, ani v následných písomných podaniach a ústnych vyjadreniach neuviedol, že by mu v dôsledku ním vytýkaného nesprávneho úradného postupu bola spôsobená imateriálna ujma, a čo táto predstavovala. Za také tvrdenia pritom nemožno považovať len všeobecné tvrdenia žalobcu o stave jeho neistoty vyplývajúcej z nečinnosti súdu, keď taký stav je spojený s každým súdnym konaním. Z jeho žaloby tak nie je zjavné, či a akým spôsobom sa prejavil nesprávny úradný postup Okresného súdu Pezinok spočívajúci v prietáhoch v konaní v jeho inej ako majetkovej sfére, a či mu spôsobil nejaké následky odškodniteľné priznaním nemajetkovej ujmy. Podľa názoru odvolacieho súdu samotná existencia nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prietáhoch v konaní nemá bez ďalšieho za následok vznik nároku na nemajetkovú ujmu, ako nesprávne namietal žalobca, poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) vo veci sp. zn. 6 Cdo 193/2011, rozhodnutie EŠLP vo veci Kendrion proti Európskej únii, resp. Keszely proti Slovenskej republike alebo iné rozhodnutia súdov Českej republiky. Aj tu platí povinnosť tvrdenia a následného preukázania vzniku nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť prietáhov v súdnom konaní, i keď dlhodobejšia, bez tvrdenia a osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu a následkov na žalobcu v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je totiž súdnym konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti, a v jej rámci povinnosť tvrdenia a následného unesenia dôkazného bremena žalobcom, pričom ho nemožno stotožňovať napr. s konaním ústavného súdu o sťažnosti na porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, v ktorom ústavný súd zistiac, že štátny orgán spôsobil neodôvodnené prietahy v konaní, môže priznať sťažovateľovi aj primerané finančné zadostučinenie; nemožno ho stotožňovať ani s konaním pred EŠLP vo veci porušenia práv zaručených Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Napokon, i ústavný súd (nález zo dňa 16. decembra 2008, sp. zn. II. ÚS 467/08) konštatoval, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (v zmysle článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky) nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Tie sú podľa názoru odvolacieho súdu zakotvené práve v zákone č. 514/2003 Z. z. Ich existenciu, v časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, žalobca v konaní netvrdil, a následne ani nepreukázal, či a aký vplyv mal nesprávny úradný postup Okresného súdu Pezinok na jeho osobu; súd prvej inštancie pritom nebol povinný mu v tomto smere poskytovať akékoľvek procesné poučenia [§ 160 ods. 3 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej len „C. s. p.“)]. Nečinnosť orgánu verejnej moci, či zbytočné prietahy v konaní, nepochybne znamenajú určitú imateriálnu ujmu pre poškodeného, to ho však nezbaňuje povinnosti v prvom rade tvrdiť, a následne preukázať, v čom táto spočívala, ako aj to, že len samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom vyváženia alebo zmiernenia ním tvrdenej ujmy. Napokon, i z rozhodovacej praxe ústavného súdu je zjavné, že nie každý prietah v konaní znamená porušenie základného práva podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (k tomu aj uznesenie ústavného súdu zo dňa 14. júna 2012, sp. zn. IV. ÚS 316/2012).

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca a odôvodnil ho dovolacími dôvodmi podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. V dovolaní namietal arbitrárnosť a nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ako aj nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávne posúdenie veci odvolacím súdom a súdom prvej inštancie. Súd nižšej inštancie podľa žalobcu rozhodovali formalisticky a tendenčne a účelovo sa nevysporiadali s tvrdeniami žalobcu. Bola mu tak odňatá možnosť riadne sa domáhať uplatneného úroku z omeškania. Jeho odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo odvolacím súdom svojvoľne odmietnuté. Ďalej namietal, že vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy si splnil povinnosť tvrdenia a uniesol aj dôkazné bremeno. Poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu z 30. mája 2011 sp. zn. 4 M Cdo 20/2009, v zmysle ktorého zodpovednosť štátu zakladajú nielen meritórne rozhodnutia, ale aj rozhodnutia procesnej povahy. Aj z dôvodovej správy k zákonu č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že nerozhoduje, či sa škoda spôsobila výrokom vo veci samej, či nezákonným rozhodnutím procesnej povahy. Z uvedeného je zrejmé, že na vznik zodpovednosti štátu sa nevyžaduje meritórne právoplatné skončenie veci, ako súdy v tejto veci nesprávne vyvodili, ale len splnenie zákonom stanovených predpokladov zodpovednosti štátu. Z odôvodnení rozsudkov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je vôbec zjavné, prečo sa domnievali, že predpoklady zodpovednosti štátu za škody neboli splnené, súdy nerozlišovali škodu a príčinnú súvislosť. Žalobca v dovolaní ďalej uviedol, že odvolací súd ho neupovedomil elektronicky o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, hoci ho o to výslovne a v súlade s § 219 ods. 3 C. s. p. požiadal v podaní zo 7. marca 2018 (č. l. 108 spisu).

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu v stanovenej lehote nevyjadrila.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.), za splnenia podmienky podľa § 429 ods. 2 písm. a) C. s. p., v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a preto ho treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 C. s. p. (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 C. s. p. (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

7. V zmysle § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

9. V danom prípade žalobca prípustnosť dovolania odvodil v prvom rade z § 420 písm. f) C. s. p. a porušenie práva na spravodlivý proces oprel o pochybenia odvolacieho súdu spočívajúce v nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, v nedostatočnom zistení skutkového stavu, v nevysporiadaní sa s ním tvrdenými podstatnými argumentmi a v tom, že ho odvolací súd neupovedomil elektronickými prostriedkami o mieste a čase verejného vyhlásenia

rozsudku, hoci ho o to výslovne a v súlade s § 219 ods. 3 C. s. p. požiadal v podaní zo 7. marca 2018 (č. l. 108 spisu) (Pozn. dovolacieho súdu: správne malo byť z 28. februára 2018, 7. marca 2018 bolo podanie doručené súdu prvej inštancie).

10. Aj vo vzťahu k § 420 písm. f) C. s. p. (tak, ako v prípade ďalších vád zmätočnosti uvedených v § 420 C. s. p.) platí, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil namietanej vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 8/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 73/2017).

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) C. s. p., sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

12. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

14. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom, či mimosporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

15. Dovolací súd v súvislosti s námietkou dovolateľa o porušení § 420 písm. f) C. s. p. nedostatočným odôvodnením (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu akcentuje, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu (než je zmätočnosť), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K rovnakému záveru dospelo neskôr tiež zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 (v dôsledku prijatia C. s. p.), sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať za naďalej aktuálne.

16. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny

podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). V posudzovanej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu (obsah, ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 C. s. p. (predtým § 157 ods. 2 O. s. p.). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Podľa názoru dovolacieho súdu dal odvolací súd v danom spore odpoveď na tie otázky, ktoré boli z jeho hľadiska relevantné pre rozhodnutie o dovolaní.

17. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania, resp. strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením práva a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou sporu), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997, či rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani c. Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, série A č. 303 A a č. 303 B).

18. Pokiaľ dovolateľ v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. ďalej súdom nižšej inštancie vytýkal nedostatky v zistenom skutkovom stave a v nesprávnom hodnotení dôkazov, dovolací súd uvádza, že nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania je dovolacia námietka týkajúca sa (prípadného) nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktoré bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. nezakladá.

19. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu, resp. skutočného stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (tu porovnaj aj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., avšak tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

20. Vo vzťahu k námietke dovolateľa, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho podstatnými tvrdeniami dovolací súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobca ani v dovolaní nešpecifikoval

tvrdenia, s ktorými sa podľa jeho názoru odvolací súd opomenul vysporiadať. Ďalej dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

21. Dovolateľ ďalej namietal, že jeho právo na spravodlivý proces bolo porušené tým, že odvolací súd mu neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia svojho rozsudku v zmysle § 219 ods. 3 C. s. p., hoci ho o to požiadal vo svojom podaní z 28. februára 2018. Po preštudovaní spisu dovolací súd konštatuje, že žalobca skutočne v podaní z 28. februára 2018 (doručenom súdu prvej inštancie 7. marca 2018) adresovanom súdu prvej inštancie uviedol nasledovné: „Žalobca žiada doručovať písomnosti súdu, upovedomenia, ako aj upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku Okresného súdu Bratislava I, ako aj upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave elektronicky na mail: U.“

22. Podľa § 219 ods. 3 C. s. p. vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

23. V tejto súvislosti je dôležité uviesť, že žalobca požiadal o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku podaním adresovaným súdu prvej inštancie v čase, kedy ani nebolo zrejmé, či bude vo veci podané odvolanie a vec bude prejednávaná aj pred odvolacím súdom. Túto svoju žiadosť žalobca nezopakoval vo vzťahu k odvolaciemu súdu po podaní odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolací súd je preto toho názoru, že žiadosť o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku nebola riadne podaná a adresovaná odvolaciemu súdu. Všetky podmienky na verejné vyhlásenie rozsudku v zmysle § 219 ods. 3 C. s. p. boli splnené (oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením, ako to vyplýva z oznámenia odvolacieho súdu na č. l. 179 spisu), a preto dovolací súd uvedené nepovažuje za procesné pochybenie odvolacieho súdu. Ak by aj dovolací súd pripustil, že došlo k procesnému pochybeniu odvolacieho súdu v tomto ohľade, je potrebné zdôrazniť, že na to, aby bolo konštatované porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., musí dôjsť k porušeniu procesných práv sporovej strany určitej intenzity. Eventuálne porušenie procesných predpisov v okolnostiach prejednávanej veci (za predpokladu, že by ho dovolací súd konštatoval) však nie je možné považovať za také porušenie, ktoré by svojou intenzitou bolo spôsobilé zasiahnuť do práva na spravodlivý proces strany sporu. Ani túto námietku žalobcu preto dovolací súd nepovažoval za dôvodnú.

24. Podľa § 447 písm. c) C. s. p. dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

25. V prejednávanej veci žalobca nepreukázal opodstatnenosť dovolania vo vzťahu k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., preto najvyšší súd jeho dovolanie v tejto časti podľa § 447 písm. c) C. s. p. odmietol.

26. Žalobca ďalej dovolanie odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. a právna otázka, ktorú možno z obsahu jeho dovolania vyvodiť, znie nasledovne: či môžu zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. založiť aj rozhodnutia procesnej povahy alebo len meritorne rozhodnutia. Dovolateľ poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu z 30. mája 2011 sp. zn. 4 M Cdo

20/2009, v zmysle ktorého takúto zodpovednosť zakladajú aj rozhodnutia procesnej povahy. Dovolací súd sa v prvom rade zaoberal prípustnosťou dovolania vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

27.V zmysle § 421 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

28.Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C. s. p. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

29.Ak nemá dovolanie prípustnosť, ktorého strana sporu vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. vykazovať nedostatky, ktoré by v konečnom dôsledku viedli k znemožneniu meritórneho dovolacieho prieskumu a odmietnutiu dovolania podľa § 447 písm. f) C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní vysvetliť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 206/2017, 1 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016). Pre všetky procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 C. s. p. pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku v dovolaní zdefiniuje a špecifikuje. Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

30.Otázkou relevantnou v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej, sa ani nemohla vytvoriť a ustáliť rozhodovacia prax odvolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) podať svoje vysvetlenie, ako mala byť táto otázka správne riešená. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

31.Dovolací súd v prvom rade skúmal, či v prípade právnej otázky vymedzenej v dovolaní (či môžu zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. založiť aj rozhodnutia procesnej povahy alebo len meritórne rozhodnutia) ide o takú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Dovolací súd zistil, že o takúto otázku v prejednávanej veci nešlo. Súd nižšej inštancie dospeli k záveru, že postupom Okresného súdu Pezinok nedošlo pri rozhodovaní o vzájomnom návrhu žalobcu v konaní sp. zn. 4 C 1089/2008 k nesprávneému úradnému postupu z toho dôvodu, že príslušenstvo pohľadávky, ktoré menovaný súd opomenul vylúčiť na samostatné konanie spolu so vzájomným návrhom, zostalo až do rozhodnutia vo veci samej súčasťou konania Okresného súdu Pezinok vo veci sp. zn. 4 C 1089/2008. Predmetný nárok na úrok z omeškania zo vzájomného návrhu nebol obsiahnutý v doplniacom rozsudku Okresného súdu Pezinok z 15. októbra 2014, č. k. 4 C 1089/2008-414, keďže absentoval návrh žalobcu na vydanie doplnacieho rozsudku. Súd nižšej inštancie tak konštatovali nesplnenie predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu

podľa zákona č. 514/2003 Z. z. primárne z dôvodu, že až do právoplatného rozhodnutia vo veci Okresného súdu Pezinok pod sp. zn. 4 C 1089/2008 tvorilo príslušenstvo pohľadávky obsiahnutej vo vzájomnom návrhu žalobcu predmet tohto konania a tento nárok bolo možné vylúčiť na samostatné konanie. Druhým (sekundárnym) dôvodom pre konštatovanie o nesplnení predpokladov zodpovednosti štátu za škodu bola neexistencia škody. Tento predpoklad žalobca nesplnil, keďže nepreukázal, že disponuje právoplatným a vykonateľným súdnym rozhodnutím, na základe ktorého by mal nárok na plnenie istiny, ku ktorej sa viaže ním požadované príslušenstvo. Ak žalobca nedisponuje právoplatným rozhodnutím o priznaní nároku na istinu pohľadávky, nevznikol mu nárok ani na príslušenstvo tejto istiny. Z uvedených dôvodov je zrejmé, že súdy nižšej inštancie nezaložili svoje rozhodnutia na riešení právnej otázky, či môžu zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. založiť aj rozhodnutia procesnej povahy alebo len meritórne rozhodnutia, keďže pri konštatovaní nesplnenia predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu bolo rozhodujúce riešenie iných právnych otázok (uvedených vyššie). Vo vzťahu k dovolateľom vymedzenej právnej otázke teda nejde o takú právnu otázku, ktorú by odvolací súd riešil a na jej vyriešení by založil rozhodnutie napadnuté dovolaním.

32.Podľa § 447 písm. f) C. s. p. dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 .

33.Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. odmietol podľa § 447 písm. f) C. s. p.

34.Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

35.Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.